

Každého úděl

Heiden

Vrcholky kopců jsou přikryty mlhou,
Opar se laská s nimi s očividnou něhou.
Slunce je uvězněno za hradbami mraků,
Vidím mrtvé stíny jak vystupují z vraků
Z vraků co lodmi byly, když pluli po řece života,
Jejíž tok je pomíjivý a každá loď nakonec ztroskotá.

R.: Veletok života protkán je proudy,
Nesou nás ke slávě, vrhnou do zhouby.
Dál točí se života vřetena,
Má nit je krátká a v půli je stržena.

Čas můj se nyní naplnil,
sám stojím ve tmě na pustém břehu.
Tichý převozník pramici přistavil,
Nastoupím, však rád bych se dal do běhu.
Na této straně již pro mě nic není,
Radosti života se smrtí pominou,
Ticho onoho světa své zuby cení,
Vzpomínka na mě má tvář kamennou